

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 3

Mỗi người đều có trải nghiệm thế này.

Khi vô tình nghe thấy một bài hát, một giai điệu nào đó, ta sẽ chợt nhớ về mình trong một giai đoạn nào đó, thời đại học, thời cấp III, hoặc nhìn thấy gương mặt trẻ đại được vẽ bằng phấn trắng bên cạnh chỗ ngồi của mình năm nào.

Trước khi biến mất, Quái Thú mượn của tôi một cuộn băng cassette toàn bài hát của Kim Thành Vũ, trong đó có một bài đại khái thế này: “Oh, my baby, vì sao vì sao, tình yêu lúc nào cũng thành hư ảo? Bởi vì anh yêu em, nên anh không thể đợi chia tay mới lấp đầy trái tim bằng hình bóng em, bởi vì anh yêu em, nên anh không thể để em ra đi. Bởi vì anh yêu em, nên anh không thể đợi chia tay mới...”

Bài hát có ca từ si tình đến độ nhão như này chính là ca khúc chủ đề của mùa hè năm tôi mười sáu tuổi.

Kỳ nghỉ hè giả hiệu năm lên lớp Mười, chính là thời điểm các lớp học thêm điên cuồng giành giật học sinh.

Tôi nghĩ mọi nơi trên đất Đài Loan này, không một học sinh nào vừa đỗ cấp III lại có thể thoát khỏi ma trận của các lớp học thêm ấy được, những sinh viên vừa học vừa làm ở cổng trường và cửa hiệu sách, trang quảng cáo kẹp trong báo, tờ rơi ùn ùn đến tận nhà dựa theo địa chỉ sao chép lại từ các cuốn kỷ yếu tốt nghiệp... tất cả đều giới thiệu về các lớp học thêm và mời đến học thử, tất cả đều hết sức nhấn mạnh, đi học thử có thể nhận được một đồng giáo trình miễn phí rất bổ não, cộng với những quyển sổ rất đẹp không bổ não lắm.

Hứa Bác Thuần rủ rê tôi đạp xe đến đủ các loại lớp học thêm ở Chương Hóa, mượn cơ hội học thử để tìm kiếm bóng dáng cô bé mà chúng tôi thầm thích.

Thằng Hứa Bác Thuần này đầu rất to, phía sau bẹt gáy, điểm đặc sắc của nó chính là nói năng lấp ba lấp bắp, thiên phú bi thảm của nó là kể bất cứ câu chuyện cười nào cũng thành ra nhạt thếch. Nó là một trong mấy người bạn quan trọng nhất

trong cuộc đời tôi, trong đám này cũng chỉ có mình nó là chưa từng yêu Thẩm Giai Nghi, vì vậy Hứa Bác Thuần liền trở thành thằng bạn nổi khổ chuyện gì cũng có thể nói được của tôi. Hồi lớp Chín, tôi thích Lý Tiểu Hoa, còn Hứa Bác Thuần thích Lý Hiểu Thanh, sau khi thổ lộ bí mật tình yêu cho nhau nghe, quan hệ đồng minh của chúng tôi lại càng thêm chặt chẽ.

Nhiều năm sau, tôi mới nhận thức được một cách sâu sắc, liên minh của hai thằng ngốc ngoại trừ việc củng cố thêm tình bạn, thì có thể nói là hoàn toàn không có một tạo ý nghĩa nào trong việc tác chiến yêu đương.

Trở lại với những ngày hè đầy rẫy những buổi học thử ở các lớp học thêm đó.

Chúng tôi tính toán rất đơn giản. Bọn tôi là hai thằng con trai mới lớn vẫn còn biết ngượng ngùng, cái kiểu ngượng ngùng không dám gọi điện thoại hẹn con gái ra ngoài, vậy nên cả hai quyết định điều tra xem Lý Tiểu Hoa và Lý Hiểu Thanh học thử ở lớp học thêm nào, sau đó tiếp tục theo dõi, mục tiêu cuối cùng là học chung lớp học thêm với hai người bạn học, khóa chặt mục tiêu, bám chặt không rời.

“Thế có tác dụng không nhỉ?” Tôi hồ nghi, nhưng cũng không mấy phản đối.

“Tao nói cho mày biết, đảm bảo là được, ít nhất còn có tác dụng hơn việc mày quấy rối con chó nhà cậu ấy.” Hứa Bác Thuần nói như chém đinh chặt sắt.

“Nhưng mà con Tom nhà bạn ấy thực ra cũng vui phết đấy, càng lúc nó càng quen với tao rồi.” Tôi gãi gãi đầu, lơ đãng ngược nhìn thấy giáo dạy thêm đang hăng say giảng bài đến nỗi nước bọt văng tung tóe trên bục giảng.

“Này, đừng có mà đặt tên bậy cho chó nhà người ta, mày làm thế sẽ khiến nó bị lẫn lộn đấy...” Hứa Bác Thuần từ từ gục xuống mặt bàn ngủ thiếp đi. Bọn tôi đi học không phải để học, chỉ cần phát hiện không có bóng dáng Lý Tiểu Hoa và Lý Hiểu Thanh, hai chúng tôi sẽ bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Nhưng cả mùa hè ấy, thật là khốn nạn cái thân, bọn tôi hoàn toàn thất bại, khi không lại làm học sinh chăm chỉ suốt hai tháng trời,

Lại nói đến con chó Tom nhà Lý Tiểu Hoa, thật đúng là một vụ kỳ án oan uổng tày đình.

Hồi đầu khi cùng Lý Tiểu Hoa đi bộ về nhà, chúng tôi toàn vẫy tay tạm biệt ngay ở đầu ngõ, vì vậy tôi chỉ biết đại khái khu nhà cô ở đâu, chứ không rõ chính xác là nhà nào trong ngõ ấy.

Sau khi Lý Tiểu Hoa đá văng tôi ra khỏi cuộc đời cô ngay trước kỳ thi lên cấp, thông tin trên tập kỷ yếu tốt nghiệp liền phát huy tác dụng. Tôi đạp xe lần theo địa chỉ trên đó, “số 15 đường Thành Công[1]”, đến dưới cửa nhà Lý Tiểu Hoa, sau đó cứ quanh quẩn lượn lờ, một mực chờ mong có thể “tình cờ gặp mặt” mà nhen lại ngọn lửa ái tình.

[1] Công khai địa chỉ nhà người khác trong tiểu thuyết là hành vi vô đạo đức, ở đây chỉ là mô phỏng lại để tạo ra hiệu quả tương đương. (Chú thích của tác giả)

Tầng dưới nhà cô thường khóa chặt, chỉ thả một con chó to màu trắng, trông có vẻ rất sầu đời.

“Chẳng sao cả, mày sầu đời, tao càng sầu đời hơn.” Tôi ngồi xổm, tay vung vẩy miếng hotdog mua ở cửa hàng Seven Eleven.

“...” Con chó trắng to tướng ấy buồn chán đến mức mất cả ý thức tự giác không được ăn đồ linh tinh, há mồm ra đớp lấy miếng hotdog chạy biến đi.

Từ đấy trở đi, chúng tôi liền trở thành một đôi bạn chân tình kiểu “tôi mua hotdog nó ăn hotdog”, mà nó cũng có một cái tên khá oách, Tom. Tên ấy là tôi đặt bừa, nó cũng chấp nhận, chẳng hạn như...

“Tom, ăn hotdog.” Tôi dừng xe đạp.

“...” Con chó trắng to tướng, à không, Tom ngồi chồm hồm.

Tom ăn xong miếng hotdog bao giờ cũng ở bên tôi, đứng dưới nhà Lý Tiểu Hoa,

ngước nhìn khung cửa sổ kính mờ kiểu Pháp hắt ánh sáng vàng. Tôi đắm say mê mẩn nghe tiếng piano từ bên trong vẳng ra, còn Tom thì thè lè lưỡi ngoảnh qua ngoảnh lại.

“Cậu chưa bao giờ kể với tớ cậu biết chơi piano... trời ạ, còn chơi hay thế này nữa. Có thể yêu được bạn gái tài hoa như vậy thật là hạnh phúc biết bao.” Tôi cảm thán, tưởng tượng ra hình ảnh bai bàn tay Lý Tiểu Hoa lướt nhẹ trên phím đàn.

“...” Tom lè lưỡi liếm tương cà chua dưới đất.

“Cả mày nữa, Lý Tiểu Hoa cũng không nói về mày với tao, chắc tại mày xấu quá. Nhưng không sao, chỉ cần nghiêm nghị một chút thì mày cũng ra dáng đấy. Này, mày có nghe tao nói không đấy!” Tôi liếc nhìn Tom.

“...” Tom vẫn cứ liếm lấy liếm để.

“Phải rồi, nhắc lại cho mày lần nữa, tao tên là Kha Cảnh Đằng, cũng chính là chủ nhân tương lai của mày, mau mau quen với mùi của tao đi, sau này phải trung thành với tao đấy nhé!” Tôi khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, lẩm bẩm tự nói một mình.

Ăn sạch sẽ cái hotdog, Tom cọ cọ đầu vào quần tôi gãi ngứa.

Tôi ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lên cái đầu gối của nó.

Mọi người đều nói bắt giặc phải bắt vua trước, tôi lại bắt đầu mua chuộc từ một con chó. Tôi nựng nịu cái mặt to phệ của nó nói: “Tao nói trước nhé, mày ăn bao nhiêu là hotdog của tao rồi, sau này có cơ hội, tao tỏ ra rất thân thiết với mày trước mặt Lý Tiểu Hoa, mày phải phối hợp một chút, đừng có để tao bị tiu nghỉu đấy!”

Tom cứ hít hít người tôi, hình như muốn tìm ra miếng hotdog thứ hai vậy.

“Hết rồi.” Tôi vỗ vỗ người nó, nhảy lên xe đạp, ngẩng ngẩng ngước nhìn cửa kính hắt ánh sáng vàng trên tầng hai rồi rời đi.

Sắp hết mùa hè, cùng với những miếng hotdog chui vào bụng, Tom ngày một thân thiết với tôi.

Mỗi lần đạp xe rời khỏi cửa nhà Lý Tiểu Hoa, cần cổ ngửa lên ngáy ngẩn ngược nhìn tầng hai của tôi chậm chậm cúi xuống, ánh mắt như thể vẫn chưa ngấm đã đành chuyển sang nhìn con Tom đang thè lè lưỡi, vẫy vẫy tay, hứa rằng lần sau sẽ ở chơi với nó lâu hơn.

“Này, sao cô chủ của mày vẫn không để ý đến tao vậy? Rõ ràng là thi lên cấp xong rồi cơ mà?” Tôi hỏi.

“...” Tom vẫn đang ăn hotdog, đây là thú vui duy nhất của nó.

“Liệu có phải là tao bộp chộp quá không... đâu phải chứ, con người tao đây xưa nay đều rất đáng tin cậy, cô chủ nhà mày từ khi mới quen tao đã biết tao là kiểu người ấy rồi mà.” Tôi lấy làm thắc mắc.

“...” Tom thè cái lưỡi ra.

“Chẳng lẽ cô chủ nhà mày không muốn nghe nốt câu chuyện tình đầy nhiệt huyết của Minamoto Yuuji lại-mang-đao nữa à? Đoạn về sau mới gọi là siêu đặc sắc.” Tôi càng nói, trong lòng càng thấy khó chịu, cuối cùng đành thở dài: “Ai bảo con trai mười sáu tuổi không hiểu ái tình chứ? Vậy nỗi chua xót đắng cay trong lòng tao là thế nào?”

Tom đương nhiên không trả lời, nó chỉ tiếp đãi tôi theo cách sở trường nhất của nó.

Sau đợt tập huấn học sinh mới trước ngày khai trường, có một hôm, tôi mặc bộ đồng phục vẫn chưa khâu số hiệu học sinh đi qua nhà Lý Tiểu Hoa, chợt phát hiện Tom đã biến mất, cả cái chuồng nhỏ của nó cũng không còn ở đó nữa.

Tôi nhảy xuống xe đạp, thấy cửa sắt bên ngoài đã kéo xuống, bên trên dán một mảnh giấy, đến giờ tôi vẫn nhớ như in những gì viết trên đó: “Bác đưa thư, chúng

tôi chuyển nhà rồi, làm ơn đừng đưa báo và thư từ đến đây nữa. Cảm ơn.”

Trong giây lát, tôi không thể điều chỉnh nổi tiêu điểm mắt mình, đầu óc trống rỗng.

Thế này là thế nào?

Chuyển nhà? Chuyển đi đâu? Miếng hotdog trên tay tôi giải quyết thế nào bây giờ?

Tôi tức tốc phóng ngay về nhà, gọi điện thoại cho Thẩm Giai Nghi.

“Thẩm Giai Nghi, cậu có nghe chuyện Lý Tiểu Hoa chuyển nhà không?”

“Sao cơ? Cậu ấy chuyển nhà rồi à?”

“Đúng thế, tớ vừa trông thấy dưới nhà cậu ấy dán một tờ giấy bảo người đưa thư phần đi, tính sao giờ? Tớ tiêu tùng rồi, tớ với Hứa Bác Thuần còn định in tờ rơi phát ở quanh khu nhà bạn ấy...”

“Phát tờ rơi?”

“Đúng thế, bên trên sẽ viết ‘Kha Cảnh Đằng yêu Lý Tiểu Hoa’, để bà con lối xóm nhà bạn ấy đều biết, bạn ấy sẽ cảm thấy tớ rất lãng mạn, giờ thì kế hoạch tiêu tùng hết cả rồi, trái đất sắp bị người ngoài hành tinh xâm chiếm rồi...” Tôi kêu gào thảm thiết.

“Khoa trương quá đấy, cậu thích Lý Tiểu Hoa đến thế cơ à?” Giọng Thẩm Giai Nghi có vẻ không đồng tình cho lắm.

“Tớ tiêu tùng rồi, tiêu tùng rồi, sau này không tìm được bạn ấy nữa rồi...” Tôi quá đỗi chán chường, nhìn miếng hotdog nguội tanh nguội ngắt trong túi nylon: “Nhờ cậu đấy, giúp tớ gọi điện cho bọn con gái dở hơi kia, hỏi thăm xem bạn ấy chuyển nhà đi đâu được không?”

“...”

“Xin cậu đấy!” Tôi kêu lên.

Tôi cảm thấy hụt hẫng vô cùng, vẫn tiếp tục đạp xe vòng vòng quanh nhà Lý Tiểu Hoa mãi không thôi. Trong lòng mất mát, mà chẳng biết mình mất mát thứ gì.

Về sau Thẩm Giai Nghi tìm hiểu ngọn ngành, gọi điện thoại đến, báo cho tôi một tin tức, giọng cô nghe rất chắc chắn.

“Kha Cảnh Đằng, cậu nhầm một trăm phần trăm rồi, Lý Tiểu Hoa đâu có chuyển nhà.”

“Không thể nào, rõ ràng tớ nhìn thấy dưới nhà bạn ấy dán một tờ giấy...”

“Tớ gọi điện cho mấy người rồi, tất cả đều nói Lý Tiểu Hoa không chuyển nhà, cậu không tin thì có thể gọi điện thẳng cho cậu ấy mà hỏi. Còn nữa, nói cho cậu biết, tớ giúp cậu hỏi đến thế thôi nhé, còn lại cậu tự đi mà nghĩ cách giải quyết.”

“Sao lại thế...”

Tôi gác máy, lại vòng qua trước nhà Lý Tiểu Hoa, nửa tin nửa ngờ nghiên cứu tờ giấy kia.

Có thể tờ giấy này là giả (đùa với người đưa thư? Thật là nghịch ngợm quá đi), nhưng con chó Tom to đùng kia cũng biến mất, thế này thì không thể là chuyện đùa được. Tôi cực kỳ nghi hoặc, vừa ngẩng đầu lên, liền dần thối ra nhìn biển số nhà.

Đột nhiên, tôi giật bắn cả người.

Đây là... số 15 phố XX? Không phải số 15 đường Thành Công? Tôi trợn tròn mắt, toàn thân run lên.

Không cần nhảy lên xe đạp, tôi nhanh chóng “kiểm tra” biển số nhà của các nhà

dân quanh đó, trời ơi, đây chính là chỗ giao nhau giữa đường Thành Công và phố XX, mà “nhà Lý Tiểu Hoa xịn” lại nằm ngay đối diện “nhà Lý Tiểu Hoa lởm”, cách có mười mét, cả hai đều là nhà số 15!

“Không trùng hợp thế chứ, hai nhà số 15...” Tôi trở mắt ra.

Hiểu lầm từ đầu chí cuối, chỉ có thằng ngu nhất thiên hạ mới có thể hiểu lầm như vậy. Nơi này, chưa bao giờ là nhà Lý Tiểu Hoa cả. Còn Tom, đương nhiên cũng không phải con chó Lý Tiểu Hoa nuôi.

Đống hotdog kia... tôi thở dài, toàn bộ đầu đầu tư nhằm chỗ rồi!

Tôi bật cười thành tiếng, may mà Lý Tiểu Hoa không chuyển nhà, sau này tôi vẫn có thể đạp xe tiếp tục lượn lờ ở quanh khu này, làm một bóng ma tình yêu lớn vờn. Vả lại, lần này sẽ không có hiểu lầm nữa, tôi nhìn chăm chăm vào biển số nhà Lý Tiểu Hoa, xác nhận chắc chắn đây mới là nhà chuẩn...

“Véo.” Tôi nhảy lên xe đạp, nhấn pêđan, bánh xe chuyển động.

Như mọi lần, tôi ngoảnh đầu lại, nhưng không nhìn về phía nhà của Lý Tiểu Hoa xịn.

Ánh mắt tôi rơi xuống chỗ con Tom vẫn hay ngồi nhìn theo tôi, ông trùm hotdog của nó, rời đi.

“Tom, con chó chỉ biết ăn lừa uống gạt, mày đi đâu mất rồi?”

Tôi thấy thực phiền muộn, vẫn không ngừng ngoái đầu lại.

Cho đến lúc này, khi đang gõ bàn phím viết truyện dài kỳ cho tạp chí, nhớ lại chuyện ấy, tôi vẫn cảm thấy tức thở.

Rất nhiều mùa hè đã trôi qua, mỗi lần đi qua cửa nhà Lý Tiểu Hoa, tôi đều liếc nhìn thêm một lần, dành thêm một chút nhớ nhung cho cái địa chỉ bị hiểu lầm kia.

Nơi đó còn có nhiều hồi ức hơn.

Từng có một con chó trắng to tướng tên là Tom, cùng tôi thẩn thờ lắng nghe ai đó chơi đàn.